

Ištrauka iš Irenos Buivydaitytės ir Jolitos Herlyn romano „Tango šokamas dviese“

Nepraėjus porai mėnesių Joris nusprendė, kad laikas ne tik su jo būsima žmona, bet ir su jos tėvais supažindinti. Nomeda niekaip nesuprato, kam to reikia. Nesąmonė. Pasakė sūnui, kad spės per vestuves susipažinti, bet jis sugudravo, sužinojęs, kad ji ruošiasi sostinėn, kur dvi dienas vienas guru iš Prancūzijos ves specialius kvėpavimo seminarus, tą patį savaitgalį iš Alytaus pakvietė atvykti ir Gedvilės tėvus, o mamai atsiuntė žinutę, kur ir kada jie vakarieniam ir žodį *Prašau* su trimis jausmaženkliais: maldai sudėtais delnais.

Prisikvėpavusi pagal visus guru nurodymus, Nomeda atėjo į tą susitikimą. Žinojo, kad vėluoja, nemėgo vėluoti, bet juk negalėjo pakilti nuo jogos kilimėlio, vidury seanso atsistoti ir išeiti. Tas guru, kuris visą Butano karalystę pagal jų valdovų prašymą mokė kvėpuoti, pirmą, gal net ir paskutinį kartą lankosi Lietuvoje, o Gedvilės tėvai niekur neišnyks, gali palaukti.

Jie pasirodė tokie pat nuobodūs ir neįdomūs kaip ir būsima marti. Tėvas gal visai ir išvaizdus vyras, bet toje šeimoje balso jis neturi. O mama taip keistai į ją žiūrėjo, niekaip žvilgsnio nepagausi. Galų gale ji suvokė, kad būsima sūčia ne į akis jai žiūri, o spitrijasi į jos nosį. Tiksliau ne į nosį, o į auskarą virš kairios šnervės. Mintyse ji nusišaipė ir nepuolė aiškintis, kad jis įvertas Indijoje, žymioje ajurvedos klinikoje, kad gydytojas specialiai pažymėjo tašką, kuriame auksinė auskaro kojelė turi praverti odą, kad subalansuotų moterišką ir vyrišką energiją jos kūne bei sumažintų pastarosios įtaką, o kartu sureguliuotų menstruacijas, kad nebūtų tokios skausmingos. Ji visą paskaitą apie tai galėjo išrėžti, bet kam burną aušinti, ir taip buvo aišku, kad naujiems sūnaus giminaičiams tai neįdomu. O gal tyčia reikėjo intelektu po nosimi jiems pamojuoti, pradedant nuo Biblijos, kaip Abraomas Rakelei nosies žiedą dovanojo, paskui paaiškinti, kada induizmo tradicijoje veriami nosies auskarai su deimantu, o kada su rubinu. Tačiau tie žmonės iš provincijos jai buvo tokie neįdomūs, kad ji nesistengė padaryti jiems įspūdžio.

Ilgai, labai ilgai Nomeda pratinosi prie Gedvilės. Nes besikeičiant Jorio merginoms, patyliukais svajojo, kad vieną dieną jos marčia taps pirmo aukšto kaimynė Lina, pasiutusi merga, tikra ugnis, bet tokia smagi. Kai nusikvatodavo atkraginusi galvą, tai visa laiptinė skambėdavo. O jau tos duobutės skruostuose bet ką iš proto išvestų. Net įsivaizdavo, kad jie su Joriu gyvens pirmame aukšte, ji – trečiame, o anūkai taip ir bėgios laiptinėje aukštyn žemyn. Tačiau Lina išvažiavo studijuoti į Nyderlandus, susirado ten olandą ir kažkokiam užkampyje netoli Utrechto jau sūpavo kūdikėlį.

Tiesą pasakius, anūkai jos gyvenimą apvertė aukštyn kojomis. Jei ne gyvenimą, tai pažiūras. Ir gal net ne pažiūras, o pojūčius. Nuo tada jos santykiai su marčia pakito. O iki tol Nomeda jautėsi visiškai nereikalinga, išmesta iš Jorio gyvenimo lyg musė iš barščių. Atstumta. Pamišta. Ne, ji jautėsi apvogta! Ji ilgėjosi Jorio ir nekenė Gedvilės, laikė ją per prasta savo sūnui, buvo įsitikinusi, kad jis nusipelnė daug geresnės, gražesnės, išmintingesnės, ją niekino ir net paslapčiomis tikėjosi, kad jie išsiskirs. Ir jokie protingi protingų knygelių patarimai, jokie saviugdų seminarai, jokie psichoterapijos seansai jai nepadėjo atsikratyti šito jausmo.

Lūžis įvyko gimus anūkams. Tiesiog stebuklas! Mažyliai veikė kaip kaitrūs saulės spinduliai: aptirpdė apledėjusias jos širdies duris ir privertė plačiai jas atidaryti. Matydama, kokia įstabi ir rūpestinga mama yra jos marti, Nomeda įsileido ją į širdį kartu su vaikaičiais. Išorėje jos elgesys nepakito: ji nepradėjo glėbesčiuotis ar berti komplimentų, tačiau jausena visiškai transformavosi: iš šalto priešiškumo – į švelnų supratingumą.

Nors ir kaip jai buvo sunku susitaikyti su tuo, kad Gedvilė varinėja Jorį „atnešk tą“, „paduok aną“, lyg pati rankų neturėtų, o sūnelis klauso ausis nuleidęs tarsi gerai dresuotas šuo, tačiau turėjo pripažinti, kad jos išlepintam sūnui gal kaip tik tokios žmonos ir reikia. Juk pati mielai būtų turėjusi vyrą, kuris kiekviename žingsnyje skuba patarnauti. *Motina* joje šiaušėsi, troško sūnui visa ko geriausio, tačiau *Moteris*, suprantanti kitų moterų dalį, laimėjo.

Kiekviena šeima – tai atskira galaktika ir į jos veikimo dėsnius nėra ko kištis. Nors kartais ir labai knieti.

Prisiminusi, kaip troško, kad Joris su žmona išsiskirtų, Nomeda susigėsdavo. Dabar ji suprato, kodėl Gedvilė, per tą pirmą jų susitikimą paklausta apie tai, kas ją žavė jos sūnuje, atsakė, kad jis

geras. Marti kituose matė tai, ką turėjo savyje. Prigimtinių gerumą. Daugelyje sričių ji buvo visiškai Nomados, kurią gyvenimas privertė skanduoti *Pati, aš viską galiu pati*, priešingybė, tačiau ji tikrai buvo ne tik gera mama jos anūkams, bet ir puiki žmona jos sūnui.

O gal ji klydo? Gal ji klaidingai klydo? Gal tik prie jos akių Gedvilė apsimeta gera ir rūpestinga? Nes kaip galėjo nepastebėti jokių, visiškai jokių artėjančios katastrofos ženklų? Joris tokiam žingsniui tikrai nesiryžtų, viską atiduotų dėl vaikų ir šeimos, paskutinius marškinius nusivilkęs. Tai kas atsitiko?